

Έλα γρήγορα, χανόμαστε...

[Ορθοδοξία](#) / [Θεοτόκος](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

«... σπεύσον απολλύμεθα υπό πλήθους πταισμάτων...»

(Έλα γρήγορα, χανόμαστε από το πλήθος των πταισμάτων)

Σε χαρισματική κατάσταση ευρισκόμενος ο υμνογράφος που εκπροσωπεί όλους τους πιστούς, αναγνωρίζει το πλήθος των πταισμάτων και των ανομιών του – έχει επίγνωση της καταστάσεώς του στον κόσμο αυτόν τον πεσμένο στην αμαρτία. Κι όσο μάλιστα αυξάνει μέσα του η χάρη του Θεού, τόσο και βαθαίνει η αίσθηση του εσωτερικού του Άδη μέσα στον οποίο περιδινίζεται – ο Θεός τού δίνει μάτια για να βλέπει ό,τι η τύφλωση της αμαρτίας δεν αφήνει να δει. Όπως παρομοίως σημειώνει εν Πνεύματι ο μέγας απόστολος Παύλος• «Χριστός ήλθε αμαρτωλούς σώσαι, ων πρώτος ειμι εγώ» – το ύψιστο δείγμα της μεγάλης χάρης που είχε: όχι μόνο να νιώθει ότι είναι αμαρτωλός, αλλά ότι είναι πρώτος στην κλίμακα των αμαρτωλών. Ο Θεός τού έδωσε τη δυνατότητα να «αγγίξει» την αρετή των αρετών, τήν ίδια την ταπείνωση. Είναι τυχαίο ότι ο ίδιος ο Κύριος είπε στον άγιο Σιλουανό του Άθω, καθώς ιστορεί ο μέγας Γέρων όσιος Σωφρόνιος του Έσσεξ, πως

αν θέλει να υπερβαίνει όλου του είδους τους πειρασμούς να κρατάει τον νου του στον Άδη χωρίς απελπισμό; «Κράτα τον νου σου στον Άδη και μην απελπίζεσαι».

Κι είναι η παραπάνω χάρη ο έλεγχος της κοσμικής πραγματικότητας, της πραγματικότητας δηλαδή του μακριά από τον Θεό κόσμου, κατά την οποία ο άνθρωπος, λόγω ακριβώς της διαγραφής του Θεού από τη ζωή του ή του περιορισμού Του στο περιθώριο της ζωής του, έχει την πεποίθηση ότι τα πάει καλά, ότι είναι καλός, ότι η αμαρτία είναι εφεύρημα των παπάδων και των καλογέρων, όταν μάλιστα κάνει και κάποιες αγαθοεργίες, ότι τελικά ίσως ο ίδιος να είναι και ο... Θεός! Γι' αυτό και δεν απορεί κανείς όταν διαπιστώνει διαρκώς σ' έναν τέτοιο κόσμο τα συμπτώματα που τον ακολουθούν: η θλίψη, η στενοχώρια, το άγχος, η έλλειψη νοήματος, ο ψυχικός πνιγμός! Αυτό δυστυχώς είναι το τίμημα του χωρίς Θεό ανθρώπου, χωρίς μάλιστα να προβληματίζεται αυτός για κάτι βαθύτερο στη ζωή του: να ζει μία κόλαση ήδη από τη ζωή αυτή, έχοντας την αίσθηση από την άλλη του... μεγαλείου και της σπουδαιότητάς του.

Ο ποιητής μας λοιπόν, για να επανέλθουμε, έχει ως αφετηρία της πνευματικής του ζωής την επίγνωση της αμαρτωλότητάς του και της απώλειας στην οποία αυτή τον οδηγεί. Αλλά βεβαίως δεν μένει εκεί• προχωρεί και στο δεύτερο σκέλος της σωτηριώδους μετανοίας: την με πόθο και ορμή ψυχής στροφή προς τον Χριστό και προς την Παναγία Μητέρα Του. « Σπεύσον... Μη αποστρέψης το πρόσωπόν Σου αφ' ημών...». Κι αυτό γιατί στροφή προς την Παναγία σημαίνει, όπως όλοι γνωρίζουμε από την ορθόδοξη παράδοσή μας, στροφή προς τον ίδιο τον Κύριο. Στο πρόσωπο Εκείνης τον ίδιο τον Κύριο αναγνωρίζουμε και τη χάρη Εκείνου ψηλαφάμε. Σαν τον

άσωτο της γνωστής παραβολής που μετά την επίγνωση της κατάντιας του παίρνει την απόφαση της επιστροφής. «Αναστάς πορεύσομαι προς τον Πατέρα μου». Σ' αυτήν την αποφασιστική στροφή προς τον Χριστό επισημαίνει κανείς την αληθινή μετάνοια, συνεπώς και τη σωτηρία που φέρνει στον άνθρωπο ως ζωντανή σχέση μ' Εκείνον.

Οι Παρακλήσεις προς την Παναγία μας σ' αυτό πάντοτε μας προσκαλούν: να βλέπουμε την κατάντια και τις ασωτείες μας, αλλά να μη μένουμε σ' αυτές. Η ψυχή και όλη η ψυχοσωματική μας ύπαρξη να κλίνει με θετική φορά «προς τον μόνον δυνάμενον σώζειν» και προς Εκείνη που μας αγαπά κατά τον τρόπο Εκείνου και θέλει τη σωτηρία μας παρομοίως με Εκείνον. «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς».

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3JqdsZy>